

Dosarul nr. 2rac-87/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. D. Crigan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, V. Buhnaci, L. Pruteanu)

DECIZIE

17 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu
Galina Stratulat

examinând recursul declarat de administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Promo-Efect”, Scacun Ion,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Promo-Efect” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Drancor” cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor de întârziere, a penalităților și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 24 iulie 2018, SRL „Promo-Efect”, prin intermediul avocatului Bălănel Petru a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Drancor” cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor de întârziere, a penalităților și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reprezentantul reclamantului a indicat că, la 28 martie 2017, SRL „Promo-Efect”, în persoana administratorului Scacun Ion, și SRL „Drancor”, în persoana administratorului Drangoi Ion, au încheiat contractul pentru furnizarea serviciilor de transportare-expediere nr. 2803/17.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, în baza contractului sus citat, SRL „Promo-Efect” a acordat în favoarea SRL „Drancor” servicii, conform actului nr. 001 privind îndeplinirea serviciilor de transport din 30 noiembrie 2017 și a facturii fiscale nr. WH 6708519 din 30 noiembrie 2017, în valoare de 53 268,54 de lei.

Reclamanta a precizat că, în temeiul contractului pentru furnizarea serviciilor de transportare-expediere nr. 2803/17 din 28 martie 2017, SRL „Promo-Efect” a prestat SRL „Drancor”, servicii conform actului nr. 001 privind îndeplinirea serviciilor de transport din 25 aprilie 2018 și a facturii fiscale nr. IY0535024 din 25 aprilie 2018, în valoare de 32 972,49 lei.

De asemenea, a declarat că, potrivit pct.3 al actului privind îndeplinirea serviciilor de transport, obligațiile pecuniare ale pârâtului față de reclamant, urmau a fi executate prin achitarea sumelor respective în termen de 5 zile bancare din data semnării actului privind îndeplinirea serviciilor de transport din 30 noiembrie 2017 și a facturii fiscale nr. WH6708519 din 30 noiembrie 2017 și respectiv, a actului privind îndeplinirea serviciilor de transport din 25 aprilie 2018, subsecvent, factura fiscală nr.IY0535024 din 25 aprilie 2018. Or, obligația de plată a beneficiarului survine în maxim 5 zile de la semnarea procesului verbal și a facturii fiscale.

Reclamanta a afirmat că, SRL „Drancor” contrar obligațiilor asumate și-a onorat doar parțial obligațiile de plată și până în prezent înregistrează o datorie de 63 972,40 de lei, conform actului de verificare a decontărilor reciproce din 28 iunie 2018.

A enunțat că, conform actului de verificare a achitărilor reciproce, întocmit pentru situația existentă la data de 28 iunie 2018, analizat în cumul cu facturile fiscale și procesele verbale sus menționate, SRL „Drancor” înregistrează datoria restantă față de reclamant în valoare de 63 972,4 lei. (f.d.20)

De asemenea, a menționat că, până la înaintarea acțiunii în instanța de judecată, SRL „Drancor” a fost notificat, la adresa mun. Chișinău, str. Burebista, 78, indicată în registrul de stat, despre necesitatea achitării, în termen de 7 de zile de la recepționarea notificării, a datoriei restante și repararea prejudiciului material cauzat prin executarea necorespunzătoare a obligației. Notificarea a fost recepționată la 06 iulie 2018, fapt confirmat prin avizul de recepție nr. DS204209580AR, însă obligația nu a fost executată, până la data înaintării cererii de chemare în judecată. (f.d.21-22)

A mai menționat, că deși pârâtul se află în procedura planului procedurii accelerate de restructurare, în calitate de administrator al insolvenței fiind numit Hanganu Grigore, în temeiul Hotărârii Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2016, în conformitate cu art. 184 alin. (1) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, moratoriul asupra executării silite a obligațiilor pecuniare ale creditorilor nu se extinde asupra creanțelor pecuniare și fiscale a căror scadență a survenit în perioada de după deschiderea procedurii de restructurare.

La 07 noiembrie 2018, SRL „Promo Efect”, prin intermediul avocatului Bălănel Petru, a înaintat o cerere de concretizare a pretențiilor și anume de micșorare a cuantumului pretențiilor. Astfel, a solicitat admiterea integrală a acțiunii cu încasarea din contul SRL „Drancor” în beneficiul „Promo Efect” SRL a dobânzii de întârziere în mărime de 3 780,11 de lei, penalitatea în mărime de 53 063,73 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 01 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial. S-a încasat de la „Drancor” SRL în beneficiul „Promo Efect” SRL, dobânda de întârziere în mărime de 3 780,11 lei, penalitatea de întârziere în mărime de 25 000 de lei, suma de 3 624, 51 de lei cu titlu de taxă de stat achitată de reclamant la depunerea cererii de chemare în judecată și suma de 3 000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de „Drancor” SRL, s-a casat hotărârea din 01 aprilie 2019 a Judecătoriei

Chișinău, sediul Centru și a fost emisă o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Promo-Efect” împotriva SRL „Drancor” cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor de întârziere, a penalităților și cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel citând prevederile art. 8 alin.(2) lit. a), art. 199, 512 alin. (1), 514, 666 alin. (1), 667 alin. (1), 697 alin. (1), 970 alin. (1), 971 alin. (1) din Codul civil, în redacția până la 01.03.2019 și art. 75, 74, 220 alin. (3) și 212 din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2019, a reținut că, în speță, conform actului de verificare a decontărilor reciproce din 28 iunie 2018, SRL „Drancor” SRL înregistra o datorie de 63 972,40 de lei.

Coroborând dispozițiile legale enunțate la circumstanțele speței, instanța de apel a constatat că reclamantul/intimatul SRL “Promo-Efect” nu este în drept de a solicita încasarea din contul apelantului/pârât FPC „Drancor” SRL aflat în procedură accelerată de restructurare, a penalităților și a dobânzilor de întârziere, deoarece acest lucru constituie o interdicție impusă exhaustiv de către legislația în vigoare. Mai mult, că, reclamantul nu a expediat cererea prealabilă în condițiile Legii insolvenței către administratorul insolvenței.

Or, debitorul se află în procedura planului, iar, despre existența pretensei datorii urma a fi informat inclusiv și administratorul insolvenței, care prin hotărârea de adoptare a procedurii planului, s-a pus în sarcina administratorului insolvenței Hanganu Grigore, sub supravegherea comitetului creditorilor, adunării creditorilor și a instanței de insolvență realizarea planului procedurii de restructurare aplicată față de FPC „Drancor” SRL.

La 17 februarie 2020, administratorul SRL „Promo-Efect”, Scacun Ion, a declarat recurs împotriva deciziei din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului s-a invocat aplicarea eronată a normelor de drept material și interpretarea în mod eronat a legii și nelucidarea circumstanțelor pricinii.

Or, contrar prevederilor art. 239 și 241 alin. (5) Codul de procedură civilă, decizia instanței de apel conține o motivare arbitrară.

De asemenea, a indicat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că, la materialele cauzei este anexată notificarea prealabilă, adresată cert către administratorul insolvenței FPC „Drancor” SRL, Hanganu Grigore, privind executarea obligațiilor pecuniare. Or, instanța de apel a indicat că reclamantul nu a expediat cererea prealabilă în condițiile Legii insolvenței către administratorul insolvenței.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de apel a pronunțat decizia contestată la data de 12 noiembrie 2019,.

Materialele cauzei atestă expedierea participanților la proces a copiei deciziei motivate prin scrisoarea de însoțire din 09 decembrie 2019 (f.d. 165), or, la actele cauzei nu se regăsește dovada de recepționare a copiei decizie de către recurentă.

Astfel, recursul declarat la 17 februarie 2020, este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 27 mai 2020 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

În contextul normei precitate, Colegiul relevă că invitarea participanților în proces la examinarea recursului, se impune doar în cazul în care se constată necesitatea expunerii de către participanți asupra problemelor de legalitate invocate în cererea de recurs.

La caz, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că circumstanțe ce ar dicta necesitatea audierii participanților la proces, nu au fost stabilite.

De altfel, examinarea cauzei în ordine de recurs în lipsa participanților la proces, nu poate fi calificată ca o limitare a dreptului de apărare și dreptului de acces la justiție, în condițiile când participanții la proces beneficiază de un ansamblu de pârghii legale întru realizarea drepturilor lor.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea litigiului dedus judecării, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de administratorul SRL „Promo-Efect”, Scacun Ion, și va casa decizia instanței de apel și va menține hotărârea primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Judecând cauza în fond prima instanță raportând prevederile art. 118 alin.(1) și (3), art. 121, art. 122, art.130 alin.(1), art.240 alin.(1), (3) Cod de procedură civilă, art. 8 alin.(2) lit. a), art. 512 alin. (1), art. 514, art. 572, art. 624, art. 630, art. 666 alin. (1), art. 667 alin.(1), art. 697 alin. (1), art. 970 alin. (1), art. 971 alin. (1), art. 953 Cod civil, art. 2, art. 184 alin. (1), art. 186 alin. (3) lit. d) și e) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, la circumstanțele de fapt, în esență, a constatat temeinicia parțială a acțiunii înaintate de SRL „Promo-Efect” cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor de întârziere, a penalităților și a cheltuielilor de judecată de la FPC „Drancor” SRL.

Instanța de apel citând prevederile art. 8 alin.(2) lit. a), art. 199, 512 alin. (1), 514, 666 alin. (1), 667 alin. (1), 697 alin. (1), 970 alin. (1), 971 alin. (1) din Codul civil, în redacția până la 01.03.2019 și art. 75, 74, 220 alin. (3) și 212 din Legea

insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2019,, în esență, a constatat netemeinicia acțiunii, întrucât SRL “Promo-Efect” nu este în drept de a solicita încasarea din contul apelantului/pârât FPC „Drancor” SRL aflat în procedură accelerată de restructurare, a penalităților și a dobânzilor de întârziere, deoarece acest lucru constituie o interdicție impusă exhaustiv de către legislația în vigoare. Mai mult, că, reclamantul nu a expediat cererea prealabilă în condițiile Legii insolvabilității către administratorul insolvabilității.

Or, debitorul se află în procedura planului, iar, despre existența pretensei datorii urma a fi informat inclusiv și administratorul insolvabilității, care prin hotărârea de adoptare a procedurii planului, s-a pus în sarcina administratorului insolvabilității Hanganu Grigore, sub supravegherea comitetului creditorilor, adunării creditorilor și a instanței de insolvabilitate realizarea planului procedurii de restructurare aplicată față de FPC „Drancor” SRL.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție apreciază ca fiind corectă soluția primei instanțe cu menținerea acesteia și va casa decizia instanței de apel din motivele ce succed.

Conform art. 8 alin. (2) lit. a) Cod civil (în vigoare la data relevantă speței), drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice.

Conform prevederilor art. 199 din aceeași lege, consimțământul este manifestarea, exteriorizată de voința persoanei de a încheia un act juridic și este valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenția de a produce efecte juridice și nu este viciat.

Potrivit prevederilor art. 512 alin. (1) Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute.

Art. 514 Cod Civil, stipulează că, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 572 Codul Civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

În conformitate cu art. 666 alin. (1) Cod civil, contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Conform art. 667 alin. (1) Cod civil, părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele normelor imperative de drept, contracte și pot stabili conținutul lor. Dacă, în scopul protecției intereselor prioritare ale societății sau ale unui individ, efectele unui contract depind de încuviințarea autorităților statului, limitările și condiționările trebuie reglementate prin lege.

În conformitate cu art. 697 alin. (1) Cod civil, contractul se consideră încheiat dacă părțile au ajuns la un acord privind toate clauzele lui esențiale.

Conform art. 970 alin. (1) Cod civil al RM, prin contract de prestări servicii o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuiția convenită.

Conform art. 971 (1) Cod civil, plata pentru servicii se efectuează după prestarea serviciilor.

Potrivit dispozițiilor art. 575 alin. (1) Cod civil, în cazul în care termenul de executare a obligației nu este determinat și nici nu rezultă din natura acesteia, creditorul are dreptul de a pretinde oricând executarea ei, iar debitorul este îndreptățit să o execute oricând. Dacă datoria de a executa imediat nu rezultă din lege, contract sau din natura obligației, debitorul trebuie să execute obligația în termen de 7 zile din momentul cererii creditorului.

Inițial Colegiul punctează că SRL „Promo-Efect” prin acțiunea înaintată a pretins încasarea datoriei, a dobânzilor de întârziere, a penalităților și a cheltuielilor de judecată de la FPC „Drancor” SRL.

La acest capitol, Colegiul notează că prima instanță a reținut că, la 28 martie 2017 a fost încheiat Contractul privind furnizarea serviciilor de transportare – expediere nr. 2803/17, între „Promo Efect” SRL, în calitate de expeditor și „Drancor” SRL în calitate de client, privind furnizarea serviciilor de transportare – expediere și organizare a transportării mărfurilor de export și tranzit, precum și furnizarea altor servicii.

Conform actului de verificare a achitărilor reciproce, întocmit la data de 28 iunie 2018, analizat în cumul cu facturile fiscale și procesele verbale, pârâtul a înregistrat o datorie restantă față de reclamant în valoare de 63972,4 lei. (f.d. 20). La data de 22 octombrie 2018, pârâtul a achitat datoria restantă față de reclamant în mărime de 63972, 40 lei, (f.d.59-69), confirmând obligațiile pecuniare față de reclamant și executarea parțială a acestora cu întârziere de peste 6 luni.

Aici este de remarcat că prima instanță a concluzionat că deoarece la momentul examinării cauzei în fond, pârâtul a prezentat instanței dovezi care ar confirma faptul lipsei datoriei față de reclamant, cerința referitor la încasarea datoriei în sumă de 63972,4 lei, urmează a fi respinsă.

Conform hotărârii Curții de Apel Chișinău, pârâtul „Drancor” S.R.L. se află în procedura planului procedurii accelerate de restructurare, administrator al insolvenței fiind Hanganu Grigore.

În conformitate cu art.184 alin. (1) al Legii Insolvenței nr. 149 din 29.06.2016, moratoriu asupra executării silite a obligațiilor pecuniare ale creditorilor nu se extinde asupra creanțelor pecuniare și fiscale a căror scadență a survenit în perioada de după deschiderea procedurii de restructurare.

Potrivit alin. (2) al articolului precitat, în perioada derulării procedurii de restructurare nu se întrerupe calcularea dobânzilor aferente creanțelor garantate. 52. În conformitate cu art. 225 alin. (1) – (4) al Legii Insolvenței nr. 149 din 29.06.2016, Din momentul adoptării hotărârii de încetare a procedurii accelerate de restructurare și de continuare a realizării planului procedurii accelerate de restructurare, debitorul reîntră în dreptul de administrare, desfășurându-și activitatea în limitele afacerii sale obișnuite, în condițiile planului. Planul procedurii accelerate de restructurare poate reglementa supravegherea realizării sale de către administratorul insolvenței desemnat de adunarea creditorilor. Dispozițiile privind supravegherea realizării planului nu sînt afectate de încetarea procedurii accelerate de restructurare a debitorului. La data confirmării planului procedurii accelerate de restructurare, se sting toate creanțele născute înainte de confirmarea planului și neincluse în el. Dispozițiile secțiunii a 4-a din prezentul capitol se aplică

în modul corespunzător, în măsura în care nu contravin prevederilor din prezenta secțiune.

În context, conform art.2 al Legii Insolvabilității nr.149 din 29.06.2012, creditorii ai masei – sânt creditorii ale căror creanțe față de debitor au apărut după intentarea procesului de insolvabilitate și se execută în prealabil, în mod curent, pe măsura apariției lor.

Potrivit Hotărârii Colegiului specializat al Curții de Apel Chișinău, din data de 18 noiembrie 2016 se confirmă că, în privința „Drancor” S.R.L. a fost încetată procedura accelerată de restructurare cu trecerea la procedura de realizare a planului procedurii accelerate de restructurare confirmat. (f.d.29-30).

Respectiv prima instanța a concluzionat că cerința reclamantului privind încasarea de la „Drancor” S.R.L., în beneficiul „Promo Efect” S.R.L. a dobânzii de întârziere în mărime de 3780,11 lei este întemeiată.

În conformitate cu art. 373 alin. (1), (2) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces.

În această ordine de idei, Colegiul reliefă că instanța de apel contrar prevederilor legale, a concluzionat că, reclamantul nu a expediat cererea prealabilă în condițiile Legii insolvabilității către administratorul insolvabilității.

Or, la materialele cauzei este anexată notificarea prealabilă, adresată cert către administratorul insolvabilității FPC „Drancor” SRL, Hanganu Grigore, privind executarea obligațiilor pecuniare.

Subsecvent, Colegiul evocă că în contextul prevederilor art. 186, alin. (3), lit. d), e), al Legii insolvabilității nr.146 din 29.06.2012, în perioada de restructurare a debitorului, administratorul insolvabilității este obligat să supravegheze ca debitorul să execute la timp obligațiile curente ale masei; să supravegheze ca debitorul să îndeplinească planul procedurii de restructurare și/sau programul de stingere a creanțelor, precum și să controleze ca mijloacele bănești să fie virate la timp și în volum deplin pe contul creditorilor.

Conform art. 602 alin. (1) Cod civil, în cazul în care nu execută obligația, debitorul este ținut să-l despăgubească pe creditor pentru prejudiciul cauzat astfel dacă nu dovedește că neexecutarea obligației nu-i este imputabilă.

Astfel, potrivit art. 619 alin. (1) și (2) Cod civil al RM, neexecutarea în termen a obligației pecuniare generează pentru debitor obligația de compensare a dobânzii de întârziere. Dobânda este de 9% peste rata dobânzii de întârziere, prevăzută de art.585 Cod civil al RM și care este egală cu rată de bază a Băncii Naționale. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus

Coroborând norma de drept cu suma de referință și perioada de întârziere, se determină obligația legală a pârâtului de a achita în beneficiul reclamantului dobânda de întârziere în suma de 3780,11 lei.

În conformitate cu art. 624 alin. (1)-(4) Codul civil, clauza penală (penalitatea) este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun. Prin clauză penală se poate garanta numai o creanță valabilă. Clauza penală poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții neexecutate. Părțile pot conveni asupra unei clauze penale mai mari decât prejudiciul.

Prin urmare, după cum rezultă din definiția dată în alin. (1) al articolului precitat, clauza penală constituie o evaluare convențională și prealabilă a eventualelor prejudicii pe care debitorul va fi obligat să le plătească în cazul neexecutării prestației la care s-a îndatorat. Ea poate fi stipulată fie în contractul ce dă naștere raportului obligațional, fie într-o convenție ulterioară încheiată înainte de momentul în care intervine neexecutarea prestațiilor datorate de debitor. Condițiile de fond ale clauzei penale sînt aceleași ca și ale contractului principal la care se referă, ținîndu-se însă seama și de caracterul ei accesoriu, de vreme ce validitatea obligației principale constituie o condiție esențială pentru existența clauzei penale.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel eronat a indicat că la materialele pricinii nu se regăsește nici o dovadă că administratorul insolvenității FPC „Drancor” SRL, Hanganu Grigore, a semnat la 28 martie 2017, contractul pentru furnizarea serviciilor de transportare-expediere nr. 2803/17, și și-a asumat careva garanții inclusiv autorizate de către Adunarea creditorilor și comitetul creditorilor, fapt exhaustiv prevăzut de art. 74 alin. (2) și art. 75 alin. (1) lit. c) a Legii insolvenității nr. 149 din 29 iunie 2012.

În consecință, Colegiul reține ca fiind corectă concluzia primei instanțe în partea încasării de la pârât în beneficiul reclamantului a dobânzii de întârziere în mărime de 3 780,11 lei și a penalității de întârziere în mărime de 25 000 de lei.

Cu referire la cheltuielile de judecată pretinse de reclamant în cererea de chemare în judecată, avînd în vedere prevederile art. 94, art. 96 Cod de procedură civilă, instanța de recurs va reține ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe. Or, în cazul cheltuielilor de asistență juridică, în conformitate cu art. 96 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pîrîtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Avînd în vedere admiterea parțială a pretențiilor a reclamantului, prima instanță în conformitate cu art. 94 Cod de procedură civilă, a dispus încasarea de la FPC „Drancor” SRL în beneficiul SRL „Promo-Efect” a sumei de 3624,51 de lei, cu titlu de taxă de stat achitată de reclamant la depunerea cererii de chemare în judecată și suma de 3000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Alte argumente invocate de recurent nu pot fi reținute, deoarece alegațiile esențiale soluționării corecte ale litigiului au fost apreciate în raport cu normele de drept aplicabile litigiului dedus judecării corelate cu circumstanțele cauzei și suportul probatoriu prezentat în acest sens.

Din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va casa decizia instanței de apel și va menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. f), alin.(3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Promo-Efect”, Scacun Ion.

Se casează decizia din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și se menține hotărârea din 01 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Promo-Efect” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Drancor” cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor de întârziere, a penalităților și cheltuielilor de judecată

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Dumitru Mardari

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

Galina Stratulat